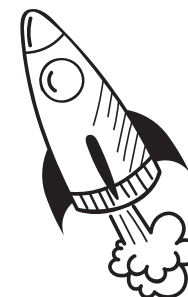


Paiporta
2022





II CONCURS LITERARI DE RELATS CURTS



PAIPORTA 2022



ÍNDEX



II CONCURS LITERARI DE RELATS CURTS

Organitza:



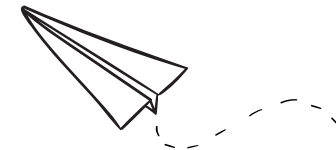
Edita:



Col·laboren:

AMPA IES Andreu Alfaro
AMPA IES La Sénia
AMPA Colegio La Inmaculada
IES Andreu Alfaro
IES La Sénia
Colegio La Inmaculada

Paiporta 2022



AMPA IES La Sénia

► CASTELLANO

1^{er} premio 1^a categoría: **Nuria Mora Pardo** “Sund and Moon” 5

► VALENCIÀ

1r premi 1^a categoria: **Nuria Mora Pardo** “La venjança roja” 9

1r premi 2^a categoria: **María Zorío Castaño** “El meu propi racó” 13

2n premi 1^a categoria: **Laura Gallega Estanislao** “Aventures per una mansió” 17

2n premi 2^a categoria: **Lidia Giménez Iranzo** “Els programes es cansen d'aquest món?” ... 21

AMPA IES Andreu Alfaro

► CASTELLANO

1^{er} premio 1^a categoría: **Feiyu Dong** “La flor dorada del infierno” 23

1^{er} premio 2^a categoría: **Gorka Paredes Tronchoni** “La casa encantada” 27

1^{er} premio 3^a categoría: **Neus Chisvert Solís** “Perséfone” 31

2^o premio 1^a categoría: **Morgana Chisvert Solís** “La profecía” 35

2^o premio 2^a categoría: **Coral Prieto Martínez** “Seis pisos” 39

► VALENCIÀ

1r premi 1^a categoria: **Carla Martínez Rodríguez** “Júlia salva el planeta” 43

1r premi 2^a categoria: **Iván Algaba Álvarez** “El somni de Pere” 47

1r premi 3^a categoria: **Neus Chisvert Solís** “Les xiques dels meus llibres” 51

2n premi 1^a categoria: **Rosa Toledo Muñoz** “Seré finalment lliure” 55

AMPA Colegio La Inmaculada

► CASTELLANO

1^{er} premio: **Cecilia Zurano Romero** “Un corazón amarillo” 59

2^o premio: **Natalia Serrano Requena** “El lugar feliz” 63

► VALENCIÀ

1r premi: **Rocío Rodríguez Sánchez** “Somni d'una fallereta” 67

2n premi: **Miriam Martínez Sirvent** “Marcians a Paiporta” 71

INTERAMPA Paiporta

► PREMI INTERAMPA CASTELLANO

Cecilia Zurano Romero “Un corazón amarillo” 59

► PREMI INTERAMPA VALENCIÀ

Héctor Losa Martínez “Història d'una truita” 73



IES LA SÉNIA

SUN AND MOON

Nuria Mora Pardo • 2º ESO • IES la Sénia

Ya eran las cuatro de la mañana y Dilan seguía en vela. Llevaba horas llamándolo, pero seguía sin responder. Se encogió en su cama mirando a la pantalla de su móvil, esperando por algo que ni él mismo sabía. ¿Una llamada tal vez? ¿Un mensaje? Cualquier señal que le indicara que él estaba bien.

- Thomas... ¿Dónde estás? "Nuevo mensaje de: My Moon"

Empezó a temblar, sentía miedo y felicidad a la vez, no sabía qué hacer.

"Ven a la fiesta de Jackson, por favor... Necesito tu ayuda" su voz se escuchaba entrecortada, con una mezcla de terror y pánico.

No podía entenderlo, ¿Qué hacía él en una fiesta? ¿Qué estaba pasando?... Pero...

¿Cómo iba a ayudarlo? Empezó a llamar otra vez.

- Thomas... Thomas, cógeme el teléfono, vamos...

- Este es el contestador de Thomas. Deja un me....- Apagó su móvil, mientras se levantaba de su cama, lo dejó sobre su mesa. Al vestirse con lo primero que encontró, cogió su teléfono y se fue corriendo a la fiesta, empezando a llamar como un desesperado, al llegar, la casa de Jackson como era de esperar todo era un desastre de adolescente, bebiendo, gritando y fumando entre otras cosas, aparte de los que se estaban liando por las esquinas. Entró a la casa con un solo pensamiento: Thomas.

Caminó hasta Jackson que estaba bailando con Britani; Dilan sujetó del brazo fuertemente a Jackson.

- ¡Tío, Dilan tú en una fiesta, esto sí que es la ostia!- Se notaba a simple vista que Jackson ya no estaba con sus cinco sentidos, Britani solo rió para agarrar a Dilan por los hombros.

- Tu chico estaba hace un rato por la cocina- Britani hipó- Pero un tío que estaba buenísimo no le quitaba la vista de encima; es una pena que fuera

gay, con lo bueno que está- Jackson rió, pero la cara de Dilan todavía era de preocupación- El caso es que se llevó a tu chico arriba... pero ahora que lo pienso no se veía muy contento que se diga- pero a ella no le importó mucho y siguió bailando junto Jackson entre tragos y risas.

Pero las alarmas se le encendieron a Dilan quien corrió hasta llegar a las escaleras entre empujones, el pánico cada vez le invadía más de solo pensar en que la situación era perfecta: mucha gente, música a todo volumen y sobre todo alcohol. Corrió espantado por sus propios pensamientos subiendo las escaleras con el pulso acelerado y la adrenalina a mil, con una sola cosa ahora en la cabeza: Thomas.

En cuanto llegó al segundo piso fue abriendo las puertas que se encontraba por el camino, hasta llegar a la última, la de Jackson, frenó el paso por impulso y lentamente abrió la puerta, se aterrorizó ante la imagen del cuarto. Todas las ventanas estaban cerradas, al igual que las persianas, no había ninguna luz, más que la que ahora se asomaba por el umbral de la puerta y allí estaba él, en la cama abrazándose las piernas donde reposaba su cabeza, la cual estaba cubierta por su despeinado pelo. Los sollozos por parte de él no tardaron en llegar hasta los oídos de Dilan.

- Thomas...

Levantó la cabeza. Estaba pálido, con los ojos hinchados y rojos, sus labios rotos con sangre y con un color morado por el hematoma en la mandíbula.

- Thomas... ¿Qué ha pasado? -La única respuesta que recibió por parte de Thomas fue su silencio -Por favor- Él sólo bajó la cabeza como respuesta. Se le rompía el corazón. No podía verlo en ese estado tan deplorable ¿Cómo puedes ver a la persona que te hace más feliz así?

Se acercó lentamente, sentándose en el borde de la cama.

- Oye... Si no sientes valor para contarme nada ahora, no hace falta. Solo...- le levantó la cara delicadamente... Quiero que sepas que ya no pasará nada a partir de ahora. Yo estoy aquí.

Thomas seguía llorando, ahora más que nunca. Juntaron sus frentes e inconscientemente cerraron los ojos, sin pronunciar palabra, diciéndoselo

todo. Se fundieron en un abrazo necesitado, calmándose el uno al otro con sus brazos, no necesitaban más.

Porque el Sol ama a la Luna, y nunca dejará que su sonrisa se apague, pase lo que pase.

LA VENJANÇA ROJA

Nuria Mora Pardo • 2n ESO • IES la Sénia

És l'any del Senyor de 1278. Al sud del ducat d'Aquitània, molt prop dels Pirineus, un xicotet monestir de monjos benedictins segueix la seua manera de vida basat en l'ora et labora, resa i treballa. Des que es fundara uns dos centenars anys arrere, un grup de cases es van anar assentant en les seues proximitats, fins a formar un xicotet llogaret amb el pas del temps. Durant molt de temps la convivència va ser harmoniosa, però des de la mort de l'últim Abad, 10 anys arrere, les coses han anat empitjorant...

Les portes del convent es van obrir sobtadament fent que les persones que es trobaven a la sala principal se sobresaltaren, fent un salt en el seu lloc.

- No ho puc creure!- va dir furiós un home de no gaire avançada edat mentre entrava.- Els comerciants dels pobles dels voltants ens han pujat una altra vegada els preus.- les cares de preocupació no es van fer d'esperar entre les persones de la sala. Aqueix assumpte ja els era familiar.

- I què farem el meu senyor? -va preguntar un dels monjos del monestir present en aqueixa sala. Tots tenien temor de la ira de l'Abat. El seu caràcter colèric eixia a rel·luir, especialment després de les seues habituals visites al cellarium, el celler on els monjos elaboraven i guardaven les seues pròpies begudes alcohòliques.

- Què farem? Està més que clar. Pujarem els impostos per a continuar pagant- va comentar l'Abat. Aquest no dubtava a pujar-los per a poder continuar menjant i bevent vi com un porc.

- Però senyor, els pobletans es rebel·laran en contra d'una altra pujada d'impostos. Serà una catàstrof. Molts d'ells ja paguen més del que poden amb el Delme i les rendes al senyor feudal- va dir un jove monjo amb aspecte distingit.

- Doncs que es rebel·len! Són tots uns ingrats. Si segueixen amb vida és gràcies a mi - va dir amb arrogància.

El que desconeixia l'Abat és que prompte descobriria que aquesta vegada les seues amenaces no resultarien afectives.

Un altre dia, quan la nit queia tancada sobre el llogaret, una quantitat cada vegada major de gent es reunia en la pedrera del poble. Tots units per una mateixa raó.

- Hem de desfer-nos de l'Abat. Si continuen pujant els impostos ens morirem de fam! - va cridar un home entre la multitud; la gent de la pedrera va cridar en afirmació. - Ells mentre mengen i beuen gràcies a nosaltres i les obres de caritat han desaparegut. Cal actuar!- Alguna cosa semblava estar planejat des de l'inici.

Mentrestant, l'Abat es trobava en el scriptorium transcrivint uns escrits antics com solia fer abans del rés vespertí i el sopar en el refectorium al costat dels seus germans. De sobte, algú va tocar la porta amb tres cops secs.

- Passa - no obstant això, no era cap monjo qui va entrar per la porta sinó una dona vestida amb una capa de llana grisa jove. Davant d'ell va contemplar l'estrany somriure en el seu rostre. Seguidament va fer una lleu reverència.

- Què fa una senyoreta com vosté en un monestir?- va preguntar l'Abat estranyat i furiós.- No es permet l'entrada de cap persona que no pertanga a l'ordre.

- Les meues disculpes. Vinc a oferir-li els meus serveis, el meu senyor, és clar, per una considerable suma de monedes- l'home va comprendre de seguida i va somriure i va agarrar una bossa de monedes d'or que li va llançar a la dona. Aquesta va somriure amb supèrbia agafant la bossa.

- El meu nom és Valérie de Albon, el meu senyor- i amb aqueixes paraules la dona trac ràpidament la mà de la seua capa color i amb un punyal de plata va travessar el cor de l'home, sense tremolar ni dubtar, i mentre l'Abat agonitzava ella li va dir:

- Recorde-ho fins i tot en la seua pròxima vida, el meu senyor - El cos de l'home va caure sense vida al sòl.

La dona trac el punyal del cor de l'home fent que la sang es començara a escampar pel sòl de pedra de l'habitació, la dona va somriure sorneguera, en l'instant que per la porta va aparéixer el monjo que li va advertir a l'Abat que si pujava els impostos el poble es rebel·laria en contra seua.

- Ja li vaig advertir, el meu senyor. Hauria d'haver-me escoltat.

L'home, anomenat Charles de Tolosa, era fill d'una casa noble vinguda a menys a causa d'un conflicte amb una altra casa noble, la de Saissac i a la qual pertanyia l'Abat. Els Tolosa van jurar venjar-se d'ell. Charles s'havia ajuntat per conveniència amb Valérie, la qual també era filla d'uns nobles de baix estatus social. El seu pla havia eixit a la perfecció.

Per a aconseguir major riquesa, va entrar en el monestir, i va matar a l'Abat. Ara només li faltava el control del monestir i de les rendes d'aquest. Es va acostar a la dona per a besar-la apassionadament.

- Ara jo seré el nou Abad. Les nostres cases recuperaran el prestigi perdut. - li va dir a Valérie.

No obstant això, cap d'ells va comptar amb la rebel·lió del poble.

EL MEU PROPI RACÓ

María Zorío Castaño • 3r ESO • IES la Sénia

Hi havia una vegada, en un món gris amb molt de soroll, on la gent està ocupada i no té temps per a detalls, on els cotxes contaminen i on la gent utilitza el mòbil en comptes d'escriure cartes.

Tot comença amb una xiqueta anomenada Tània de 15 anys, cabell castany, amb ulleres i uns preciosos ulls verds. Criada pels seus pares, Edu i Lola i el seu xicotet gos Maxín. Filla única, qui hui està estudiant a l'institut de Picasent (IES L'Om), quart d'ESO.

Tània és una xica molt amable i alegre que té un bon grup d'amics que ella estima molt, on són deu persones contant-la a ella mateixa, cinc xics i cinc xiques.

A més de passar temps amb els seus amics, també li agrada molt passar temps amb la seua família. Sobretot els diumenges quan passa temps amb els seus pares, els seus iaïos i el gos Maxín. Juguen a jocs de taula, fer preguntes o mímica. No imagines com de bé s'ho passen tots junts rient sense parar.

Tània va començar el curs bastant bé, però quan arribà el segon trimestre tot es va fer una muntanya d'ansietat. Eixe dolor de pit que sent, eixe pensament de no poder avançar i plorant quan es veu angoixada amb molt de treball...

Les seues notes anaven baixant, perquè no podia estudiar, o si ho feia, es quedava en blanc un temps després. Els seus pares es preocupaven perquè la veien una mica seriosa quan arribava a casa i li recomanaren un psicòleg, però ella va dir que de moment no el necessitava.

Els caps de setmana, se n'anava amb els amics a vore pel·lícules o visitava al seu iaio per xarrar hores i hores.

Quan visitava al seu iaio es solia emportar al gos i passejaven junts i quan arribaven a casa, ella li contava les tafaneries de la seua classe encara que ell no s'assabentara molt de qui era cadascun. A l'hora d'acomiar-se ella

li ficava les ulleres i li deia: “per a que veges millor el que t’estime”; per a ella l’avi era la persona que més estimava, la que encara escriu cartes i té un mòbil antic.

Dos mesos després, en la matinada, va sonar el telèfon fixe de casa de Tània i els seus pares es varen alçar per agafar-lo. Segons després, comencen a plorar moltíssim. Tània, en escoltar tal soroll, s’alçà d’un bot i veu als seus pares plorant com mai, i ella estava confosa i espantada, els seus pares li deien que el seu avi havia patit un infart...

Tània tota trista no sabia què dir ni com reaccionar a aquella situació que semblava un malson sense fi. En aquell moment va ser la gota que omplí el got de la seua ansietat, ara sí, es sentia del tot sense eixida i havia de trobar com solucionar-ho.

El primer que fa es visitar la tomba del seu avi per deixar-li flors i unes ulleres antigues d’ella i sempre que el visita li diu: “per a que veges que no t’oblides i que et seguisc estimant”. Tània per dins el que més lamentava a més de la situació és que no va poder acomiadar-se d’ell.

Quan va arribar a casa sense saber què fer, va agarrar la porta de la seua habitació amb força a causa de la seua ràbia acumulada, però per a la seua sorpresa, de sobte, la porta estava desapareixent i l’habitació ara era una platja cristal·lina; el lloc preferit de Tània.

Els seus ulls no podien creure el que contemplaven, una platja per a ella sola, amb el Sol caient en l’aigua fent espurnes brillants, un blau infinit, un silenci que necessitava per a pensar en les seues coses i centrar-se ara en ella mateixa.

No podia desaprofitar aquell moment tan increïble, així que per esplaiar-se, va córrer sense un límit expulsant la seua ràbia del cos, sentint com el seu cabell anava a ritme de la brisa del mar, com els seus peus es fonien quan tocaven l’arena i com li salpicava l’aigua al seu cos; eixe dia li va vindre molt bé per a estar amb ella mateixa, sense que ningú la mirara amb pena.

Aquella porta s’obria quan Tània es trobava malament, perquè passar temps amb tu mateix està bé, per conèixer-te millor, per pensar i així també es pot disfrutar.

Al cap d’un temps, quan Tània ja estava millor i ja havia normalitzat una mica la situació la porta es va tancar. Però Tània va anar al psicòleg durant un temps, perquè demanar ajuda no està gens mal, i si no estàs còmode amb ningú, busca’t eixe racó que faça les teues penúries somriures i pensaments positius.

AVENTURES PER UNA MANSIÓ

Laura Gallega Estanislao • 2n ESO • IES la Sènia

Al nostre poble hi ha una casa abandonada des del segle XIX, és una espècie de mansió, està molt vella i bruta, encara que hi ha fotos d'ella fa molts anys quan era molt luxosa, tenia adorns daurats als pilars de fora de les portes. He pensat junts amb les meues amigues que podríem colar-nos per a veure que trobem.

Hui a l'hora de l'esplai parlarem per a entrar el abans possible.

- Vinga, quan entrarem a la casa abandonada?- m'ha preguntat la meua amiga Cristina. És una xiqueta que li agrada moltíssim fer plans alocats com aquest, li encanten les aventures -

Aquesta vesprada seria una bona opció- va afegir.

- Si, aquesta vesprada serà perfecte- li he contestat mentre ens seien a un banc a esperar a la resta del grup.

Totes li van parèixer bé, aleshores hem de fer un pla.

- Primer hi ha que agafar un mapa- vaig començar a plantejar.

- Hem de saltar aquesta tanca- va dir Joana assenyalant-la amb un boli.

Joana és molt simpàtica i també li encanten les aventures, mai té por de res.

- Esteu segures que això no és perillós? Dic, no sabem el que podria haver-hi dins d'aquella mansió, no ha entrat gent des de fa anys- com podeu observar en canvi Maria és molt poregosa encara que després sempre s'apunta a tot.

- Jo tinc una forquilla per a poder obrir la porta- va dir Cristina mentre sacava una forquilla de la butxaca, ella sempre amb l'esperit aventurer i els seus truquitos.

Després de plantejar i estudiar tot ja estàvem preparades.

Hem quedat a la plaça del poble a les 17:00. També em vaig a portar al meu

gos Nico per si ens pot ajudar, encara que no ho crec, és un gos xicotet i poregós pero se li dóna molt bé bufetejar.

Ja hem arribat, hem rodejat la mansió per a què no ens vejera ningú i per anar a la porta posterior ja que és més senzill escalar-la .

- Està massa alt-va dir Joana- no contàvem amb açò.

Per a que el diga Joana sí que té que ser impossible perquè a ella quasi cap cosa se li resisteix.

- Millor, tornem cap a casa- va dir Maria xiuxiuejant pel baix.

- Xiques, xiques!- vaig cridar- He trobat una entrada!- vaig informar-les assenyalant un forat trencat de la tanca.

- Perfecte, molt més senzill-va dir alleujada Cristina.

Ja hem entrat al jardí posterior, pareix molt ampli però no es veu del tot perquè està ple d'arbres frondosos i de males herbes.

-En realitat este seria un bon lloc per a fer un pícnic, si el talem tot, clar- va dir Maria que és molt original per a inventar-se plans més tranquils.

Travessarem tots els matolls fins a arribar a una gran porta de metall.

- I ara què?- vaig preguntar- Aquí no n'hi ha cap forat.

- Doncs obrint la porta- va dir Cristina fent una pausa- amb la meua forquilla- diu alçant el braç amb una forquilla a la mà.

- Endavant- varem dir la resta a la vegada.

- Ja està!- va cridar Cristina emocionada mentre obria la porta.

Nico va eixir disparat en quant es va obrir, a ell li encanta olorar tot del lloc en el que està.

- Nico s'ha escapat!- vaig dir espantada.

- Anem a buscar-ho mentre inspeccionen aquest lloc-va respondre Joana.

Per dins estava tota plena de pols, encara tenia alguns mobles però estaven

coberts per llençols, també per les parets hem trobat alguns quadres ben conservats.

- Esto de segur val milers d'euros- va dir Maria mentre continuàvem caminant per tota la mansió- quan tornem l'agafe.

- Nico! Nico!- cridaven totes alhora per a trobar-lo.

Una estona després varem escoltar els lladrucs de Nico, varem anar correguent cap al soroll. Varem arribar a una sala com altres que hi havia pero el que era increïble és que hi havia en mig un cofre, un gran cofre. Marró fosc pel temps amb les vores daurades.

- Gràcies Nico- vaig dir rient.

Estava sense cadenat així que d'immediat el varem obrir.

- Ala!, que meravella!- varem dir a l'hora.

- Està ple de monedes daurades i de joies- va dir- Maria al.lucinant.

- Hi ha massa diners ací- va dir Cristina.

- Tinc una idea-vaig fer una pausa- anem a donar-lo a l'ajuntament, esto té molt valor.

L'ajuntament ens va dir que no estava bé el que havíem fet, el colar-nos a una mansió que no és nostra i damunt abandonada, però ens van donar les gràcies per trobar tot açò. Ens van deixar quedar-nos lo així que varem donar part del cofre per a millorar el poble. I com també varem agafar els quadres ara estan en el museu municipal per a que tot el poble pugui gaudir d'ells.

ELS PROGRAMES ES CANSEN D'AQUEST MÓN?

Lidia Giménez Iranzo • 3r ESO • IES la Sènia

Trenta graus o menys dos ja era igual.

Estava enfosquint i les articulacions li fallaven, costaven moure-les i grinyolaven. No havia oli prop per a greixar-les encara menys un endoll i ni parlem d'electricitat. Tres anys havia passat sobrevivint sense humans, en un lloc destruït, sense recursos (bé, no li feien falta a un androide com ell) i sense vida. La seua no comptava, havia «nascut» sense sentiments i amb una programació determinada: protegir humans (la missió qual no havia complit). Que més donava que la radiació, els canvis que li havien fet els humans i l'experiència li l'haurien aconseguit? Res.

Fa cinc anys va caure «l'explosió» radioactiva, ningú sabia d'on havia eixit. Només havien rumors i rumors, androides protegint humans mentres destruïen a uns altres... Rott no era l'excepció. Rott havia descobert que l'anomenat «explosió» havia sorgit del sòl, pels Estats Units, el qual no havia tingut un conflicte polític en més de cinquanta anys, només amb els seus civils. Tanta mort i fins i tot la seua creació causada per la por, el recel i la desconfiança.

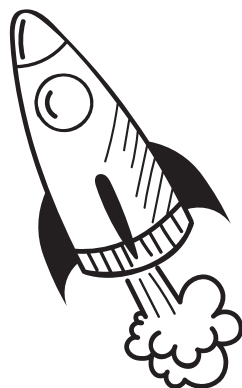
Les quatre del matí, dues hores més i s'hauria acabat: la culpa, el sofriment i la llum. Perquè haver acabat amb allò al que havia de protegir, ara que l'empatia figurava en els seus sistemes el corcava.

L'era l'últim que quedava? No ho sabia i ni tenia ganes. Estava tan cansat! Oh per Déu! Ell esperava que fora així, no volia que ningú (encara que fora un miserable androide sense desenvolupament) se sentira igual que ell.

Rott es va agenollar al costat de la mar i va sentir l'arena esmunyedissa i lleugera entre el fred metall que era. Va processar tota la seua informació recopilada, tal com feien el humans amb els seus records en aquelles pel·lícules programades en el seu sistema neuronal.

-Realitzant sistema d'apagada per cansament.

Un xiulet i una ratlla verda en el seu sistema li estaven avisant que seria la seua fi. Rott va desconnectar.



IES ANDREU ALFARO

LA FLOR DORADA DEL INFIERNO

Feiyu Dong • 1r ESO • IES Andreu Alfaro

Memory 1: La Leyenda

Se cree que hace milenios en un universo diferente, sobre la tierra convivían 3 mundos, los cuales estaban separados por un río larguísimo, llamado el Arroyo Amarillo, ese río marcaba las fronteras de cada mundo: el Overworld, que significa literalmente “sobre la tierra”, en este terreno nos encontramos nosotros, los vivos; el Hell, básicamente “infierno”, aquí se encuentran lo que nosotros los denominamos demonios, seres malvados, egoístas, etc; y el otro lado el Underground, “bajo la tierra”, esa era la tierra de los fantasmas. Cada mundo tiene su propio dios, quienes deciden donde hay que ir cuando uno muere.

El ciclo de vida en este universo era así, primero vivimos, hacemos lo que queremos... hasta que en un momento morimos, de allí tenemos 2 opciones que dependen de los pecados: el primero que te vas al Underground, para hacer el proceso de la reencarnación sin tener los recuerdos de esa vida, en ese periodo de tiempo te permiten hacer lo que te quedaba por hacer; la otra, primero pasas por Hell, para pasar un largo tiempo allí, teniendo la oportunidad de redimirse, una vez que el dios de Underground te acepta, puedes hacer ya la reencarnación...

—¿En serio?—dijo una vocecita.—¿Entonces es como que revives pero sin tener recuerdos?

—Según la leyenda, sí—le responde Min, la que estaba contando la leyenda.

—¿Y qué pasa con los que no fueron aceptados?

—No seas impaciente Shiro, ahora miro.—y le echó un vistazo al pergamino.

...Los que no fueron aceptados, se convierten en unos espíritus, ya sean buenos o malos, que van por allí vagando hasta que alguien los capturen. Esos eran unos cazadores con artículos especiales, por ejemplo, la familia Minamoto. ¿Qué es lo que hacían con ellos? Ni idea.

La leyenda también dice de que algunos, que con suerte, se convirtieron en unas bellas flores, las Flores del Infierno, originalmente eran blancas, que representaban la pureza de algunos, más tarde, se hicieron rojas por la causa de que había producido guerras por apoderar el terreno por parte de Overworld, pero el Arroyo los impedían pasar. De la sangre que demarraron en sus intentos nacieron las flores rojas, ya no eran blancas.

— Min, ¿crees que nosotros seremos aceptados? —otra voz surgió, era Away, la niña más racional del pueblo.

— Pues eso ya depende de vuestras acciones, ¿por qué no le preguntas a Shiro?

— Mejor no, sigue.

Casi todo el pueblo sabía de que a Away no le caía bien Shiro, ella dice de que él era demasiado soñador con sus ideas y que a ella le gustaba lo realista. Aún así le gustaban las “historias” que cuenta Min, como cualquier otro niño del pueblo. Todos los días Min tenía una historia diferente que contar, y todas las historias les agradaban a los niños. Min era una mujer de 37 años aparente, pero hasta los más ancianos del pueblo recordaban haberla visitado de nenes. Ella tenía pelo verde clarito y algo plateado, a diferencia de los demás, que eran rubios, castaños, etc.

— ¡Min! ¿Cómo lucen esas flores? —sonó la voz de Layami, una niña como Away pero más pequeña.

— Espera, recuerdo que tenía una foto... —y se levantó para dirigirse a su cuarto.

Y así paso 10min, los niños esperando en el salón, y la anciana buscando su apreciada fotografía.

— Miren niños, esta de aquí soy yo cuando era joven —y apuntó a una chica de 15 años aproximadamente. —Y ese campo de flores, todas son de infierno.

— ¿Todas ellas...? ¿Y qué es esto? —señalo Shiro a un carácter que ponía “命”— ¿Y por qué hay un río de color amarillo detrás?

— Tranquilo mi niño, responderé de uno a uno. Sí, todas ellas lo son. Ese

carácter es mi nombre, Min (mìng) solo que está escrita en otra idioma y se pronuncian igual, significa vida

— Se toma una pausa. —Y ese río, mi niño, es el mismísimo río de la “leyenda”, el Arroyo Amarillo.

Y así pasó unos años, ya casi nadie recordaba la “leyenda”, excepto Shiro. Una tarde de agosto, los nenes que ya habían crecido y cumplido los 16 mínimo, se reunieron bajo el Árbol de Maná, el árbol más viejo del pueblo, y probablemente de su mundo. Allí se celebraban la nueva generación, esa celebración se hace una vez cada 30 años.

Mucho más tarde, como unos 4 años, la gran mayoría de los jóvenes se quedaron en el pueblo, pues algunos de ellos fallecieron misteriosamente al intentar escapar. Y pocos días después, empezaron a desaparecer gente, cada vez quedaban menos, y así entraron en pánico.

De toda la población que queda, Away se ofreció voluntaria para buscar a los desaparecidos, pero justo a la noche anterior desapareció Shiro.

Continuará?

LA CASA ENCANTADA

Gorka Paredes Tronchoni • 4t ESO • IES Andreu Alfaro

Era un 24 de agosto, cuando a una simple pareja recién casada, buscaba una casa, donde les ocurrió algo inesperado.

Adam y Emma eran una pareja que vivían, en un pueblo de Valencia, llamado Paiporta. Era la primera vez que iban a dormir en su nueva casa, a las afueras del pueblo, hasta que encontraron una pequeña desgracia.

Todo empezó un mes antes, cuando compraron una casa muy acogedora, a las afueras. Empezaron a comprar muebles y electrodomésticos (aunque ya habían, ya que la compraron bastante amueblada) para poder pasar el resto de su vida en paz y armonía.

A Emma le encantaba la casa, pero a Adam, le resultaba extraño que una casa tan grande y tan tranquila estuviera a un precio tan bajo, pero pensó que era porque era una casa bastante antigua. Empezó a caer la primera noche, y cuando acabaron de cenar, subieron a la habitación.

Era una habitación enorme, con una cama de matrimonio, con varios cuadros un tanto extraños, con una alfombra de piel de oso de color marrón, con bastantes muebles (algunos de ellos de los antiguos propietarios) y una pequeña televisión, que había instalado Adam.

Llegaron al dormitorio, se tumbaron en la cama, y vieron un programa de televisión que les encantaba a los dos. Se trataba de una serie estadounidense donde una persona especializada iba a casas encantadas, ya que según los propietarios de ellas, decían haber visto y escuchado fenómenos paranormales, y esta persona especializada las desencantaba.

Cuando acabó ese programa, Emma apagó la televisión y empezaron a dormir, hasta que de repente, ella escuchó varios ruidos pertenecientes del piso inferior.

Emma, escuchó ruidos de objetos cayéndose, pero pensó que era el propio viento, ya que era una noche con mucho aire. Hasta que volvió a escuchar esos ruidos más fuertes. Pensó, que eran fruto de su imaginación por ver el

programa estadounidense, y porque estaban habitando una casa que hacía varios años donde no había entrado ni una sola mosca, pero volvió a dormirse, hasta que no pudo más:

- ¡Adam, despierta! - le susurró a Adam con un tono de voz irregular y con falta de control-

- ¿Qué pasa? - preguntó Adam a Emma recién levantado.

- He escuchado algunos ruidos, y me extraño lo peor - le contestó Emma-

- No digas tonterías. Duérmete, que es muy tarde - dijo Adam un poco enfadado -.

- Pero es verdad, he escuchado unos ruidos muy extr...

- He dicho que a dormir - zanjó Adam, cortando la frase de Emma.

Emma le hizo caso a su marido, pero volvió a escucharse otro ruido, como de unos pasos y de un cristal que se cayó al suelo y se rompió en mil pedazos.

Esta vez, sí que lo escuchó Adam, que, de un salto, bajó de la cama, y se dispuso a bajar con una vara de madera que tenía en la habitación, dispuesto a pegarle a lo que hubiera, que él suponía que era un ladrón. Emma, en cambio, se escondió con miedo detrás de su marido, con miedo, pero con ganas de ver lo que sucedía.

Empezaron a bajar los escalones con mucho cuidado, sin hacer prácticamente ruido, pero cuando llegaron, no encontraron nada. Solo encontraron una muñeca antigua que empezó a reproducir una música, para llamar la atención de la pareja.

Adam, siendo tocado por Emma, se dirigió hacia esa muñeca, donde se encontraba un trozo de papel escrito con una tinta roja, que cuando lo cogió Adam, intentó no pensar que era sangre, ya que estaba muerto de miedo.

“Salid de esta casa, si no queréis morir”, decía el papel.

Nada más verlo, Adam pensó que sería una broma, fue al interruptor para dar la luz, y se dio cuenta de que la luz no funcionaba, hasta que Adam, acompañado de Emma, gritó:

- ¡Sal de donde estés, ladrón sinvergüenza! ¡No nos das miedo!

Pero, no ocurrió nada. De repente, Adam no notaba el tacto de Emma en la espalda, hasta que escuchó un berrido de Emma que provenía de una de las habitaciones.

Adam, rápidamente, corrió a uno de los cajones de la cocina a por un cuchillo y a por una linterna, y fue en busca de su amada.

Entró en la primera habitación, pero solo encontró una biblioteca desordenada, con todos los libros en el suelo. Pero cuando entró al baño encontró un panorama muy distinto, que no hubiera querido ver:

La habitación estaba consumida de un color rojo-sangre, como si hubieran matado a una persona, y con restos partes del cuerpo esparcidas, donde se dio cuenta que eran de Emma.

Adam empezó a llorar con fuerza, hasta que notó un objeto puntiagudo estampándose contra su propio corazón...

PERSÉFONE

Nuria Chisvert Solís • BATXILLER • IES Andreu Alfaro

Abrí mis ojos lentamente para acostumbrarme a la luz. Estaba en el medio de una habitación, atada de pies y manos a una silla. Me encontraba muy débil y me dolía la cabeza, parecía que estuviera a punto de explotar. Aún estaba un poco confusa por lo que estaba pasando. Cuando se me aclaró la vista, los recuerdos me golpearon de repente.

...

Había ido a visitar a mis padres. Comíamos mientras hablábamos de los viejos tiempos y todo lo que había pasado en estos últimos años. Tocaron a la puerta, así que mi madre fue a abrir. Escuchamos un disparo y muchas pisadas acercándose. Utilicé mi poder para saber para que venían y quienes eran, al enterarme, mientras lloraba le dije a mi padre que tenía que irme, que venían a por mí y que habían matado a mamá. Pero cuando quise escapar ya era demasiado tarde. Le dispararon en la cabeza enfrente de mí. Me llevaron a rastras hacia fuera mientras lloraba y me metieron en una camioneta. Sentí un pinchazo en el cuello y me desmayé.

...

Al recordarlo, no pude evitar que cayeran un par de lágrimas, pero me centré en intentar quitar la cuerda que me ataban. Después de unos minutos intentando desatarme, entraron dos personas armadas acompañadas de otras dos, un chico y una chica. Pero a ese chico yo lo conocía muy bien. Era mi mejor amigo Tomás. ¿Qué hacía él aquí?, ¿Por qué no me ayuda a escapar? Esas y más preguntas pasaban por mi mente. Solo me quedé observándolo confundida. Me desataron las manos y me llevaron a rastras hasta otra habitación donde había una camilla de metal. Había intentado utilizar mis poderes, pero cada vez que lo intentaba mi cabeza seguía doliendo.

-Tranquila, Perséfone, no te esfuerces solo conseguirás que te duela aún más la cabeza. Cuando acabe de replicar tu habilidad desearás estar muerta. Además, tu amiguito Tomás nos ha contado todo lo que sabe de ti. Te vendió por un buen precio.

El maldito cabrón me había vendido como ganado a esta bruja estirada. Solo pude soltar una sonrisa sarcástica antes de hablar.

-Cariño, la que no saldrá viva de aquí, serás tú. No sabes ni el diez por ciento de lo que soy capaz ni de lo que puedo hacer. En cuanto al ratoncito Tomás, cuando salga de este lugar, él y yo jugaremos al gato y al ratón. No pararé hasta matarlo. Por cierto, Camille espero que también podamos divertirnos tu y yo.

Hice una sonrisa macabra. Se asustó en cuanto dije su nombre, seguro que no esperaba que mis poderes volvieran tan rápido. En cuanto a Tomás, por poco no se lo hace en los pantalones. Me reí internamente. Me ataron de pies y manos a aquella fría camilla de metal, dando comienzo al infierno. Solo faltaba esperar para saber cómo saldría de este lugar. Porque, aunque mi poder volvió, no estaba al cien por cien de su capacidad.

...

Tres meses después de experimentar y torturarme sin casi descanso, ya tengo mi plan infalible para salir de este maldito lugar. Los idiotas al meterme tantas sustancias en mi organismo, que quemaban como el infierno, habían hecho que desarrollará mis poderes mentales, aunque claro está ellos no lo sabían. Ahora podía controlar sus acciones con mi mente y podía ver y saber lo que ellos sabían sin que se enteraran, también podía crear ilusiones y hacer que se quedaran inconscientes.

Primero dejé que me llevaran a la habitación de siempre, mientras que caminábamos le robé la tarjeta para pasar las puertas de seguridad que había en el edificio. Antes de que cerrara la puerta, lo controlé para que dejara la puerta de la habitación abierta y fuera a sala de las cámaras de vigilancia. Gracias a la mente de los guardias y de Camille, me sabía toda la estructura del edificio y los horarios de los guardias. Menudos estúpidos.

Desactivé las cámaras de seguridad y dejé al guardia inconsciente. Salí de la habitación con cuidado para que no me vieran. Subí al conducto de aire acondicionado y me arrastré por los túneles hasta que vi el exterior. Cuando toqué de nuevo la hierba húmeda bajo mis pies y mis pulmones cogieron aire puro, me sentí libre y empecé a correr como si mi vida dependiese de

ello. En verdad era así, mi vida dependía de ello, corrí sin mirar atrás y sin saber dónde me dirigía, eso lo decidiría el destino. A lo lejos pude escuchar la alarma dando el aviso de que me había escapado de aquella tortura.

LA PROFECÍA

Morgana Chisvert Solís • 1r ESO • IES Andreu Alfaro

Hace mucho tiempo, hubo una guerra que acabó con la destrucción de una especie entera, los elfos. Estos eran respetuosos y educados, aprendieron a convivir con diferentes especies perdurando así miles de años. Pero, fue entonces cuando apareció una raza portadora únicamente de destrucción y desolación, los humanos. Estos temían la simple existencia de los elfos debido al gran poder que albergaban en su interior y ese fue el principio de la guerra entre ambas especies. Después de la aniquilación de los elfos, los humanos convivieron más tranquilos, evolucionando sin precedentes, sin embargo, cinco décadas más tarde apareció algo que hizo que todos los gobernantes y altos cargos temblaran y les fuera imposible conciliar el sueño. Una profecía. No obstante, no una cualquiera, una que podía llevar a la humanidad al caos y destrucción total. La profecía contaba con una historia, la historia del principio del fin:

*“Algo está cambiando,
poco a poco maquinando.
La destrucción,
la desolación
ese será el fin de vuestros malos actos.*

*Un elfo renacerá
con todo acabará,
un castigo os dará
y como el fénix resurgirá.
Alas cobalto,
un gran poder almacenado,
una mezcla será
de todas las razas que alguna vez dejasteis atrás:
elfos, ángeles, demonios, dragones... todos se unirán y
con un ser os acabarán.”*

Esta profecía los tenía preocupados, un ser que no era humano sino una mezcla de las incontables razas que exterminaron, eliminaron o dejaron abandonados. Aunque debían de reconocer que había tres especies concretas a las que le tenían un pánico sin igual.

- Elfos: seres provenientes de la naturaleza con gran dominio sobre los elementos de agua y tierra, aunque estos eran seres muy respetuosos eran guerreros formidables y de las razas más poderosas que el ser humano se ha encontrado jamás.

- Ángeles: seres divinos gobernados por diosas, con un sentido de la justicia y la batalla impecables, sin contar el gran dominio que ejercían sobre las artes marciales y los elementos del aire y la luz.

- Demonios: la raza más temida y poderosa conocida, famosa y reconocida por la falta de piedad y misericordia, seres que tiempo atrás fueron sellados por diosa y humanos, seres sedientos de sed de sangre y venganza con un poder infinito y desconocido debido al habitual uso que ejercían sobre su dominio del fuego y oscuridad, esta raza en realidad era temida y conocida por los grandes hechiceros que había entre sus filas y las incontables muertes que estos causaron antes de su desaparición.

Los humanos desesperados, sin saber qué hacer, precipitadamente mandaron miles de especialistas de todo el mundo para determinar donde aparecería este misterioso ser. Lo que ellos no sabían era que ese ser divino al cual tanto pánico y temor le tenían ya estaba entre ellos observando atentamente todos sus movimientos, preparando su próxima jugada desde las sombras...

SEIS PISOS

Coral Prieto Martínez • 4º ESO • IES Andreu Alfaro

Estás en clase, haciendo una ecuación y van a corregirla, así que vas rápido. Has hecho una cuenta mal desde el principio pero no tienes ni idea. No hay tiempo y sigues como puedes. Todos acaban excepto tu compañero, que no entiende nada y te pide ayuda.

Sabes que tu ecuación no está bien y por más que la revisas no sabes por qué. ¿Cómo le explicas a alguien que no tiene ni idea, algo que ni tú mismo entiendes?

Así me sentí durante mucho tiempo y todo empezó porque me enamoré de Clara. Éramos conocidas del instituto, empezamos a quedar y pasó lo que tenía que pasar. Pero, era un secreto.

La culpa de que fuera secreto era mía, bueno de mi familia. Sus pensamientos y críticas hicieron que intentara negar mi amor por ella, porque según los valores que me habían inculcado desde pequeña, era raro, innatural y mal visto.

En lugar de aceptar lo que sentía, intenté convencerme que ella no era suficientemente perfecta para mí. Esto nos llevó a unos enfados interminables. Me di cuenta que no tenía que ser así, asumí quien era y que sentía, pero no podía mostrarlo al mundo, y a ella le dolía. ¿Cómo explicarle mi situación familiar? o ¿cómo explicar a mi familia qué sentía por ella? Nadie estaba preparado para esa conversación y me incluyo.

En una cena surgió el tema de tener pareja. Empezaron a hablar y discutir... y yo, bueno, solo pregunté “¿y si es novia?”

“¡No me salgáis así eh!” dijo mi madre, sentí vergüenza de ser su hija.

Cené y fui a la habitación, intentando silenciar los comentarios anteriores. Pero el esfuerzo fue en vano, solo tenía inseguridades. ¿Imagínate que lo cuento? ¿Me seguirían tratando igual? ¿Se avergonzarían de mí?

Por la mañana me arreglé y fui al instituto. Se me hizo un nudo en la gar-

ganta al entrar al aula, los exámenes estaban corregidos. Vi la nota y se me cortó la respiración, pero eso no era lo peor...

Al acabar la clase el profesor me preguntó si me pasaba algo, insinuó que tenía problemas. Pude contestarle muchas cosas, pero, respondí: "No, todo va bien". Y me largué.

Ya en casa fui directa a la habitación. Me llegó un mensaje de Clara, uno de ruptura. Me llamaba de todo, pero sobretodo "cobarde", por temerla a ella, por temer al resto y a mí misma.

Me apoyé en la pared y resbalé hasta sentarme en el suelo, el cuarto se hacía pequeño, no podía respirar. Me levanté y empecé a gritar, caminaba en círculos por la habitación y finalmente salí. Abracé a mi madre, quien respondió con el típico "¿Qué te pasa?", y que le iba a decir... si ni yo lo sabía. Justo en este momento me sentí igual que con aquella ecuación.

"Mamá, que no me quiere, que todo va mal, que no sé que hacer" eso fue lo que dije. Y ella se rió, "Pues si no sabes que hacer yo menos, ¿te has enamorado es por eso que has bajado las notas? No te está mal para que te centres."

Yo lloraba y ella me machacaba y levantaba la voz sin tener en cuenta mis sentimientos.

Me daba vergüenza lo que acababa de hacer, corrí a la habitación y de nuevo al salón. Me enganché al pomo de la puerta del baño mientras caía de rodillas y grité, lloré y... me vi, histérica, con el pelo revuelto, como decía mamá, sacada de un psiquiátrico. No pude más, abrí la puerta de casa y subí a la azotea, mis padres se percataron y salieron detrás de mí.

Ahí arriba lo vi claro. Cuando miré al horizonte, ante mí se alzaba un enorme atardecer. Y entonces lo comprendí, un cielo que se acababa, que ya no sufría. Allí se hallaba la paz y felicidad que ansiaba.

Me giré y contemplé a mi familia toda agotada de subir seis pisos. Les miré con media sonrisa y me lancé hacia mi felicidad.

Seis pisos se recorren rápido, sentía el viento frío y la lluvia atravesando mis

ropas. Fueron mis últimos segundos de vida.

Y justo antes de llegar a mi destino, no quería, os juro que no quería. Recordé las cosas por las que merecía vivir, las que quedaban por experimentar, y me arrepentí.

No fui valiente, no fui cobarde, mi dolor era tan grande que no vi ninguna salida. Solo sé que me arrepentí, porque igual mis padres y amigos no me entenderían, pero pensé que hubieran podido aprender a hacerlo con ayuda. Fueron pensamientos vacíos y no había vuelta atrás.

JÚLIA SALVA EL PLANETA

Carla Martínez Rodríguez • 1r ESO • IES Andreu Alfaro

Júlia, una astronauta de 23 anys, anava de camí a entrenar, pensant que en 2 mesos seria la primera dona en viatjar a Saturn, el planeta de les anelles.

Va arribar el dia del llançament i no s'ho podia creure! Estava trista, ja que no veuria als seus familiars ni amics en molt de temps, però al mateix temps, l'envaïa l'emoció. L'altaveu de la nau es va encendre, Júlia i el seu company, Mateo, varen creuar mirades mentre sentien el compte enrere. Júlia va tancar els ulls, mentre una sensació mai sentida s'apoderava d'ella. Era com si un elefant s'asseguera damunt seu. I de sobte, silenci.

Va relaxar els ulls, i poc a poc els va anar obrint. Estaven en òrbita! Era impressionant! Es va soltar el cinturó de seguretat, i va flotar per tota la nau fins a arribar a una finestra. Va mirar i va poder apreciar una massa enorme de color negre amb puntets de colors escampats per tot arreu. No tenia paraules, se sentia com una formigueta, insignificant davant de tot allò.

Dies més tard, van aterrar a Saturn, el motor es va apagar, i varen eixir. Els primers passos que varen donar varen ser únics, distints. Era com si xafaren núvols gegants. Una vegada varen desempacar tot el que necessitaven per fer els seus projectes, Júlia va decidir anar a investigar la zona. Estava tan fascinada amb tot el que veia, que no es va adonar que havia eixit de la zona restringida. De sobte sentí el so d'una foguera, tenia molta curiositat de saber què era i d'on provenia. Va seguir caminant, amb les cames fermes al sòl blanet, fins que a la llunyania va veure una llum. En acostar-se es va adonar que la llum, i el soroll, provenien d'una cova. Va apuntar cap a l'interior i...

- Woww! - va esclatar. - Quina meravella! Ara ho entenc tot! -.

Júlia contemplava l'interior de la cova, amb els ulls oberts com plats. Era la cosa més bonica que havia vist mai. La cova estava plena de cristalls. Cada un tenia un color, una forma, un soroll i una olor diferents. No s'ho podia creure. Pareixia una pel·lícula, volia que algú la pessigara! Estaria somiant?

Va entrar fins al mig i quan estava a punt de tocar un cristall... Unes criatures

menudes, amb un sol ull, i els dents per fora, varen eixir del seu amagatall i es varen posar en front d'ella! Júlia es va espantar. Aleshores el més gran de tots, va fer un pas endavant i li va dir amb veu greu, però intentant no sonar amenaçador:

- Qui ets, i què fas ací ? -

- S-Soc Júlia, una astronauta qu-que ha vingut d-des de la T-Terra per explorar a-aquest planeta – va dir ella amb veu tremolosa però segura de cada paraula que deia.

Els «monstres», varen parlar entre si , i varen decidir confiar en ella. Aleshores, li varen fer diverses preguntes, per assegurar-se que es podien fiar d'ella i que deia la veritat. Li varen explicar que cada cristall tenia una funció diferent. Una vegada Júlia va descobrir per a què servia cada un, els «monstres», generosament li varen donar tots els que es poguera emportar.

En arribar amb el seu company, li va dir tot el que havia vist i li va ensenyar els cristalls. Ell s'ho creia, però encara així, Júlia el va emportar a la cova perquè coneguera als seus nous amics.

Una vegada van arribar a la Terra, Júlia va portar tots els cristalls als científics per que els analitzaren. Una vegada varen demostrar que Júlia tenia raó, varen parlar amb tots els països, i es varen posar d'acord en que cadascun es portara un cristall de cada. I va ser pensat i fet. Cada un es va emportar 5 cristall: un curaria la sequera, faria aparèixer arbres i rius, i ajudaria a la natura, ficant més vegetació i ajudant les espècies animals a sobreviure . Un altre va curar a totes les persones amb malalties, i a les que estaven bé, els varen prevenir de les que poguessin tindre en un futur. Un altre cristall va fer aparèixer cases humils però amb aigua potable per als pobres. El quart donava energia sostenible i inesgotable. I la cinquena, però no la menys important, va repartir tots els diners que hi havia al món en parts iguals.

Així és com Júlia, una astronauta molt jove, va ajudar a que el món fora un lloc millor, ple de gent bona amb ganes d'ajudar i de compartir, sense més lluites ni més morts. Gràcies a aquesta dona i llegenda a nivell mundial és com la Terra va millorar, i es va convertir en un lloc esplèndid i ple d'alegria.

EL SOMNI DE PERE

Iván Algaba Álvarez • 3r ESO • IES Andreu Alfaro

Hi havia una vegada un home major, el qual, era de la magnífica València. Aquest home cridat Pere, havia tingut una vida molt complicada, tant en l'econòmic com en el social.

Venia d'una família força adinerada, el seu pare era un prestigiós cirurgià, i la mare era una dissenyadora de roba molt coneguda.

Ell va tindre molt bones notes i va poder estudiar medicina sense cap complicació, es va especialitzar en cirurgia cardiovascular, on va brillar i va aconseguir uns premis. Es va casar, i va tindre dos fills, un xic Pablo i una xica Clara.

Un dia li va sorgir una oportunitat magnífica, uns inversors valencians li van oferir crear un hospital, ells ficaven la meitat dels diners i ell l'altra meitat, per a poder fer-ho va tindre que demanar un crèdit milionari al banc. Tot anava molt bé, molta gent s'havia donat d'alta i tenien grans ingressos. De sobte, un dia un incendi va cremar l'edifici, a causa d'aquest es va arruïnar. A més a més, els seus fills i la seua dona el van abandonar.

Pere amb un gran pes al cor per l'abandonament dels seus fills, no va tindre cap altra opció que deixar passar els dies, els mesos i els anys, fins que els seus fills ja eren grans. Ell va començar a treballar a un restaurant de menjar ràpid i li va donar per a alquilar un piset molt xicotet, però els diners no li arribaven per a tot.

Ell va envellir fins l'edat de jubilar-se, tenia un sou mínim per a poder viure. Ell ja no tenia cap esperança de la vida, sols esperava l'hora en la que la mort se l'emportés.

Ell tenia una gran il·lusió, era de poder veure als seus néts vestits de fallers i de falleres, ja que aquesta festa li agradava molt i era part de la seua cultura com bon valencià.

Va arribar el nadal, ell el va passar sols perquè no tenia cap persona per a poder menjar ni poder obrir regals. Ell estava furiós amb la seua ex dona per haver-lo deixat tirat quant pitjor el estava passant per la simple raó que

s'havia quedat sense diners, però el que mai va poder entendre va ser que els seus fills mai anaren a buscar-lo.

Un dia va anar al supermercat a comprar unes coses, de cop i volta una xiqueta d'uns tres anys es va xocar amb Pere, la mare molt avergonyida li va demanar mil disculpes ell li va dir que no passava res i es va anar. De sobte, va escoltar una veu dient "Pere ets tu". Ací és on es va adonar que era la seua filla Clara, els dos van a estar una estona callats, Pere bocabadat i la seua filla sense cap paraula a la boca.

Ella li va convidar a prendre un cafè, ell va acceptar, van estar una estona parlant sobre la vida dels dos i els anys que havien estat separats fins, parlaren de perquè mai havien anat a buscar-lo i li va dir que la seua mare li va dir que ell era un home molt roí, que feia molt de mal a sa mare i que va tindre que fugir.

L'home amb una gran frustració va començar a plorar, ella immediatament li va recolzar i li va dir que sabia que tot era mentida, i que sabia que ell era un bo home que mai faria açò.

Ella li convidà a sopar i va conèixer a la resta de néts, els quals li volien molt i va parlar amb el seu fill Pere, ella li va caure molt bé, els seus néts li volien molt i per fi aquest home, de tant bo cor, que havia passat molt de mal, havia pogut complir el seu somni, el 16 de març de 2015 va poder veure vestits de fallers i falleres als seus néts i nétes.

LES XIQUES DELS MEUS LLIBRES

Nuria Chisvert Solís • BATXILLER • IES Andreu Alfaro

No imaginava com aquella xica tan independent, valenta i segura de si mateixa havia pogut lluitar contra tots aquells que s'interposaven en el seu camí, sense témer a res, sense ni tan sols qüestionar-se o dubtar si podia fer-ho.

Vaig tancar el llibre que em trobava llegint. Podria convertir-me en el que tant admirava d'aqueixa xica? O semblar-me a totes aquelles que llegia en els meus llibres? Em vaig mirar a l'espill i no vaig poder veure aqueixa determinació o seguretat que elles tenien. Només era jo. Era jo intentant trobar alguna cosa que no tenia. M'encantaven els llibres perquè podia ser aqueixa persona que podia amb tot el que es proposava. M'encantaven perquè podien evadir-me de la realitat, sense haver de preocupar-me per res.

Van passar els mesos i l'única cosa que desitjava fer era poder anar a la meua casa, agafar un llibre i llegir-lo fins que se li acabaren les pàgines. Cada vegada se'm feia més difícil perdre les meues pors i inseguretats, volia fer amics amb facilitat, volia deixar de tindre por a les altures, deixar les inseguretats del meu cos arrere... Pensava que hi havia tantes coses malament en mi, que vaig decidir posar-les totes en una llista i posar-los solució.

Em vaig trobar navegant per Internet intentant trobar solucions per a allò que tant em turmentava. Però no trobava cap solució que no danyara la meua salut o posara en risc la meua vida. Totes aquelles pàgines web que vaig llegir em van posar els pèls de punta.

Vaig passar alguns dies pensant en com podria anar ratllant punts en aquella llista, fins que la meua millor amiga em va preguntar què era allò que em tenia tan pensativa. Li vaig contar sobretot allò que estava pensant i li vaig demanar ajuda. Des d'aqueix moment, sabia que m'ajudaria i em donaria suport en tot.

Van passar les estacions i ja havia pogut ratllar la majoria d'aquelles pors i inseguretats que havia escrit temps arrere. Estava tan contenta i feliç d'aqueixos assoliments.

Un dia, quan tornava de l'institut em vaig trobar als meus pares en el menjador; portaven a les seues mans la meua llista. Em van fer asseure'm enfront d'ells com si ja saberen el que havia pensat i em van dir unes paraules que em marcarien:

- No seràs l'heroïna d'un llibre, però eres totes elles a la teua manera. Vas ser valent: vas reconèixer i vas afrontar les teues pors, a més, vas demanar ajuda quan la vas necessitar, sense avergonyir-te per això; vas ser independent en intentar buscar les solucions pel teu compte i vas tindre l'autodeterminació i seguretat de poder ratllar la majoria de les teues pors i inseguretats d'aquesta llista, i no deixar-te influenciar per aqueixes pàgines. Així que recorda això:

“Eres i seràs totes elles”

SERÉ FINALMENT LLIURE

Rosa Toledo Muñoz • 1r ESO • IES Andreu Alfaro

Hola. El meu nom és Dani, i us contaré la meua història.

Soc un xic d'una altura dins del normal, ni alt, ni baix. Tinc un ull blau, i l'altre marró. Els meus cabells són del color de les avellanes. De xicotet, els meus pares van morir en un accident de trànsit quan només tenia set anys. Per sort, la meua tia em va adoptar, ja que per a ella no era possible tindre fills. Així que em vaig criar amb ella en sa casa. Ella em tractava com si fora el seu propi fill i m'estimava molt.

Ara tinc 14 anys i estic obligat a anar a l'escola. Quan vaig entrar la primera vegada a l'institut vaig pensar "és gegant!, increïble! De segur que faig molts amics ací.". Doncs no, estava completament equivocat.

En entrar a classe tot el món començà a mirar-me amb cara de burla. Jo, en pensar que tenia alguna cosa a la cara, vaig córrer al bany, però al mirar-me a l'espill, vaig notar que no hi havia res a la meua cara. Només els meus llavis rosats, la meua mirada bicolor i les meues xicotetes pigues salpicades per tota la meua cara.

En tornar a classe, els meus companys tingueren la mateixa reacció que abans i jo vaig decidir no prestar-li importància, fins que una xiqueta cridà. "És un monstre! Mireu els seus ulls!". En escoltar això el meu cor es va encol·lir sobre si mateixa. Tots els xiquets es reien i jo no comprenia que hi havia de mal als meus ulls. La meua tia sempre havia dit que eren preciosos. Jo, avergonyit i dolent, vaig agafar seient i començarem les classes.

No li diguí res a la meua tia perquè no volia preocupar-la.

Així va estar repetint-se per unes setmanes fins que començaren a sobrepassar la línia.

A classe em passaven papers amb dibuixos horribles sobre els meus ulls i comentaris dolents que ja no eren només sobre els meus ulls.

Després d'un trimestre així, les coses anaren de mal a pitjor. Resulta que la meua tia havia desenvolupat una malaltia. Específicament, un càncer. Dia rere dia es ficava pitjor i jo havia d'ajudar-li més en tasques de casa.

En l'escola tampoc estava anant millor. Realment tenia por d'anar al bany. Una vegada una colla de xics em ficaren el cap a la força dins d'un bany i tiraren de la cadena, mullant-me així tota la cara, mentre ells en deien comentaris com "a vore si així et canvien de color els ulls i espaviles apom-cbd'uanigua fresca! Ha ha!"

Jo em sentia terrible en tornar a casa i feia el possible per ajudar a la meua tia.

Quan acabava les tasques em tancava al meu dormitori i allí em desfogava plorant en silenci.

Cada vegada la meua tia estava més malalta, i els meus companys em feien més coses roïnes. Va arribar a un punt que ja no reaccionava a res, tot era una rutina.

Em vaig plantejar el tema del suïcidi, però vaig decidir aguantar i esperar que les coses milloraren. L'única cosa que em retenia d'anar-me'n era la meua tia, però va arribar un dia que el càncer la va vèncer. Va morir davant els meus horribles ulls.

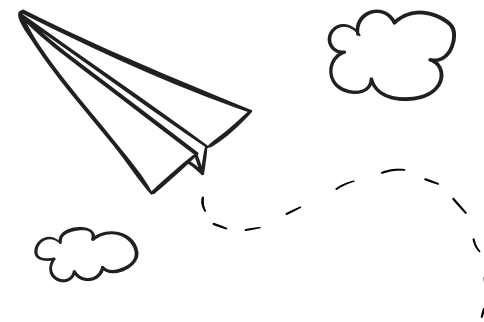
No vaig anar a l'escola per dues setmanes i els servicis socials em trobaren una "nova família". Després del que li passà a ma tia, el meu cor finalment quedà buit. Ja no sentia res, només dolor. En tornar a l'escola ja no reaccionava a tot el que em feien i això només va aconseguir que em guanyara un altre malnom "el raret sense emocions". La meua autoestima estava pel subsòl i vaig començar a odiar-me, si encara no l'havia fet abans. No m'agradava mirar-me en un espill i veure el monstre en el qual m'havia convertit.

Un mes més tard de tornar a classes els meus companys s'adonaren de la tràgica mort de la meua tia, i immediatament tots vingueren a mi amb els braços oberts, amb paraules de suport. Jo no sabia ni en quin món estava. Havia perdut el cap i aquest m'anava a explotar...

Un dijous de matí al terrat de l'institut finalment em vaig tirar i pugui veure

les magnífiques vistes del vol amunt meua. Hi havia gent cridant que què feia, que encara tenia vida per davant, Jo ja no els escoltava, havia après a ignorar-los. No sentia res més que alleugeriment en caure. I, després de molt de temps, un somriure il·luminà el meu rostre.

Era lliure per fi.



COLEGIO LA INMACULADA

UN CORAZÓN AMARILLO

PREMIO INTERAMPA CASTELLANO

Cecilia Zurano Romero • 2n ESO • Colegio La Inmaculada

Un corazón amarillo lleno de alegría. Un corazón amarillo sensible y exento de preocupaciones. Un corazón amarillo bien grande, que pertenece a un niño enorme.

«¿Por qué me tratan diferente?» Se preguntaba el niño del corazón amarillo.

«Jo, ojalá aprenderlo todo tan rápido.» Esas palabras rondaban todos los días en la cabeza de un niño con un corazón amarillo, con los ojos rasgados y las manos gruesas. Un niño con Síndrome de Down al que nunca le habían explicado cuál era su diferencia.

“Martín, es muy normal que te cueste, no te frustres” le decía su madre era pequeño, cada vez que se comparaba con sus compañeros.

“Él es Martín, es un niño especial, tratadle bien” Decían todos los monitores y profesores que le habían presentado a otros niños a lo largo de su vida.

El niño del corazón amarillo sabía que no era, es, ni será igual que el resto, pero no sabía el motivo por el cual las frases anteriores se repetían constantemente en su vida. Hasta que un día...

- Martín, tu padre y yo queremos hablar esta tarde contigo, no te pongas nervioso, simplemente queremos contarte algo que te ayudará a entender tu manera de ser.

¿Sería esa la charla que resolvería sus dudas? ¿O tan solo sería otra de esas en la que le repiten que no se frustre por no estar al nivel?

Pues resulta que esa charla resolvería todas las dudas que habitaban su cabeza desde que tenía uso de razón.

En esa charla le explicaron un rollo de cromosomas que no llegó a entender del todo. Pero también le explicaron que tenía un síndrome, que a la vez que limitaba ciertas habilidades y capacidades, enriquecía otras.

A partir de ese día Martín ya no se comparaba con sus compañeros, sabía

que no todo lo haría de la misma manera que ellos, y también sabía que ellos no harían todo de la misma manera que él.

A día de hoy el corazón amarillo pertenece a un niño de 43 años, que sigue siendo un niño, pero a su manera.

Ese niño nunca ha tenido novia, pero muchas chicas le querían de diferentes maneras. Ese niño nunca había tenido moto, pero había jugado mil veces a imaginarla. Ese niño jamás ha dejado de querer y de tener en cuenta a todos sus amigos, familiares y conocidos. Aunque fuera un dentista, al que odiaba acudir, un niño de esos que se metían con él o una de esas personas que pitaban cuando el semáforo se ponía en verde y tanto agobiaban a su madre.

Él siempre había amado con fuerza a todo el que conocía, y con el paso de los años, se ha dado cuenta de que ese es el verdadero motivo por el que es especial, su manera y su detención a la hora de dar cariño.

Y te preguntarás por qué su corazón era de color amarillo: porque su vida era amar-y-ya.

EL LUGAR FELIZ

Natalia Serrano Requena • 3r ESO • Colegio La Inmaculada

De nuevo suena la alarma, abro los ojos ya pensando en lo que tengo que soportar cuando llegue a clase, me visto sin ganas de afrontar el día y en mi cabeza retumban cada vez más fuerte las voces de esos niños.

Llego a la puerta del instituto, el edificio que más me intimida en el mundo y me pongo la máscara de la felicidad para entrar y que me reciban con felicidad, aunque esa sonrisa bien marcada por dentro es una cara de asco hacia mi persona.

Empezaré por el principio , las amigas de mi madre sentadas en el sofá de mi casa con esa común taza blanca llena de café o alguna otra bebida de esas de señoras, “¿Por qué no vas a Boxeo?”, esa fue la pregunta que hizo que prestara atención a la conversación aburrida que estaban teniendo y sin saber un porqué respondí: “¿Por qué no?” en ese momento sentí algo dentro de mí, ¿Ilusión?, no sé pero una pequeña sonrisa se formó en mi rostro, lo que no pensaba es que desde ese instante iba a descubrir cosas que nunca me había imaginado.

Si nunca había encajado en clase, ahora menos, cuando se enteraron de que iba a boxeo comenzaron los comentarios como: “seguro que allí todos son mejores que tú”, “¿Quién te crees?”, “¿Rocky?” Y muchos más comentarios del estilo.

Recuerdo el primer día que entré a boxeo, allí todo era diferente todo el mundo se respetaba, te trataban muy bien y con algo de miedo empecé, a los pocos días escuché un comentario sobre mí que le decía el entrenador a otro: “este chico promete”, desde ese momento sentí que valía para algo, igual para los estudios no era muy bueno y para hacer amigos mejor ni pensarlo pero para el boxeo era buenísimo.

Esa sensación de felicidad cuando al entrar por la puerta no me esperaba la típica colleja de bienvenida sino un alegre “ey, ¿qué tal el día?”. Me di cuenta de que había normalizado cosas en mi vida que no eran las adecuadas, me dejaba humillar y hundir por personas que realmente no valían la pena

y me hacían sentir como se sienten ellos para vivir en una realidad paralela a la suya.

Seguí mucho tiempo en boxeo dando lo mejor de mí, era como mi lugar feliz, el lugar en el que me sentía más cómodo, empezaba el día ya deseando que fuera por la tarde para estar en el lugar que me hacía sentir bien y con las personas que me hacían feliz.

Gracias a este lugar pude sentir emociones que nunca había vivido, estoy aprendiendo a quererme y a dejar de lado los comentarios de la gente, y todo gracias al boxeo, aunque fuera las cosas sean más difíciles, aquí podía ser yo.

Al fin pude sentirme aceptado en un lugar, por fin he encontrado mi sitio.

SOMNI D'UNA FALLERETA

Rocío Rodríguez Sánchez • 3r ESO • Colegio La Inmaculada

Una vegada hi havia una xiqueta, molt riallera però vergonyosa, que gaudia de la seua falleta cada any. Jocs, presentacions, berenars, petards, balls, xocolatades, el cant de l'estoreta, l'ofrena. Tots actes importants que vivia des de la vista d'una xiqueta de la cort d'honor de la seua Fallera Major Infantil.

Passaven els anys i la gent de la falla li deia: "que a tu quan et toca?" Ella simplement pujava els muscles amb gest de dubte, potser algun dia (somniaiva).

En sa casa del tema ni parlar, i si es parlava eren excuses, que si són molts diners, que si són molts actes, que és molt cansat, has d'estudiar, per això fa falta molta paciència, tu ets molt vergonyosa, cal estar moltes hores vestida de valenciana, la mare no temps per a estes coses, pata tin pata tan...

Maria un dia, en la seua falleta, parlant amb el president es va adonar que tota la comissió li donaria suport per ser la representant més gran, infantil, del pròxim any. Amb la complicitat dels fallers va començar una campanya per a convèncer a la mare que el 2019 seria un any meravellós perquè la xiqueta fora triada com a fallera major infantil.

El delegat de festejos li deia animat, fer fallera major a la xiqueta que és molt boniqueta, la delegada d'infantils vinga dona que és una cosa preciosa, el poeta de la falla com desil·lusionarà a la xicalla. Cartells damunt la taula cada dia... Pares... Vull ser fallera major, dibuixets amb cors desitjant aconseguir un somni. Un dia el president, agarrà la mare i li va dir, mira, de major podrà ser FM cada any si vol, però infantil solament pot ser este any, després farà tard.

Això li va calar a la mare molt profundament dins perquè de colp i de sobte un canvi d'opinió inesperat va fer que la xiqueta, poguera ser presentada fallera major infantil.

Quin guirigall, allò semblava com si els haguera tocat la loteria, o millor encara, primer premi en els dos monuments. El sopar d'eixa nit al casal no

podia ser amb més alegria per tan gran notícia.

I va arribar el moment, un somni fet realitat, van començar les compres, teles, sabates, adreços, regals...tot una meravella. El Carmen, una agrupació excepcional, que no para d'inventar, nomenaments, exaltacions, menjars, competicions, balls i reunions. Res feia que Maria perdera el somriure.

No podrà oblidar el dia de la seua presentació, el teatre estava replet de gent, no cabien mes amics ni familiars, la família fallera es trencava les mans aplaudint a la reina infantil de la seua benvolguda festa. Un gran nombre de persones va fer possible que tot tirara avant.

La setmana fallera sempre estarà en el seu record, una setmana inoblidable, encara que també esgotadora. Balls, riures, processons... Que bonic va ser poder complir un somni.

Gràcies falleta!

MARCIANS A PAIPORTA

Miriam Martínez Sirvent • 3r ESO • Colegio La Inmaculada

Una nit a Paiporta tot semblava normal, Tom i els seus amics havien quedat per a celebrar amb un sopar el seu dihuité aniversari a la seua casa a les huit de la vesprada.

Els convidats anaven arribant i va començar la festa, mentre feien el sopar es van posar música, però, als quinze minuts la música es va parar sola i tots es van quedar molt estranyats.

Per la finestra van veure una llum molt brillant, i un objecte ovalat sobrevo-
lant el cel, i de sobte van escoltar un soroll en la teulada, així que van decidir
pujar a veure què era.

Quan van arribar a la teulada van veure que l'objecte ovalat que van ob-
servar des de la finestra, havia caigut en la teulada, des de dins d'aqueix
objecte van aparèixer tres marcians molt xicotets i verds.

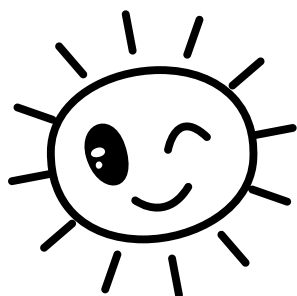
Tom i els seus amics es van sorprendre molt, ja que no era res normal veure
marcians en la terra, no sabien ni que existien, els marcians van començar a
parlar-los, però ells no entenien res.

Començaran a parlar en senyals, i Tom i els seus amics van entendre que
estaven explorant el planeta Terra, i que el seu ovni es desbarate i necessi-
taven arreglar-lo per a tornar a casa.

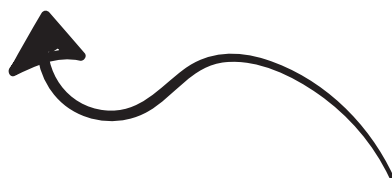
Tom i els seus amics van aconseguir tots els materials per a construir una
nova nau ja que la que tenien estava molt destrossada, al cap de dues hores
havien aconseguit construir una altra nau, els marcians estaven molt feliços,
es van ficar en la nau i van enlairar rumb a Mart.

Tom i els seus amics van tornar dins de casa per a acabar de celebrar la festa,
Tom va bufar els ciris i l'aniversari es va acabar.

Tots els seus amics es van anar i ell es va anar a dormir, mai oblidaria aqueix
aniversari, ja que va conèixer l'existència dels marcians i se sentia molt ale-
gre d'haver pogut viure aqueixa meravellosa experiència, ja que de tots els
humans del planeta, van anar a parar al seu.



INTERAMPA PAIPORTA



PREMIO INTERAMPA CASTELLANO

UN CORAZÓN AMARILLO

Cecilia Zurano Romero • 2n ESO • Colegio La Inmaculada

PÀGINA 59

PREMI INTERAMPA VALENCIÀ

HISTÒRIA D'UNA TRUITA

Héctor Losa Martínez • 4t ESO • Colegio La Inmaculada

Eren les set de la vesprada i el sopar era a les nou de la nit, el berenar havia sigut... fugaç com dirien els més elegants, curta i dolenta com dirien els més agressius, però com si el meu estómac tinguera vida propia i més poder que el meu cervell EM DEIA:

VULL UN PA AMB TRUITA!!!

Era prompte per a anar a sopar amb els amics, els meus pares s'havien anat amb uns amics i sopaven fora, si m'ho comprava alguna cosa estaria en banca trencada per a anar a sopar amb els amics, era clar que hui m'estrenaria en la cuina, be ja em preparava un sandwich de tant en tant i usava el microones, a més d'asaltar la nevera a totes hores.

En deu minuts arribe on hem quedat, així que tinc temps de sobres per a fer la truita.

Mentre em vaig entretindre vint minuts buscant tots els ingredients i un davantal, em quedaven 90 per a fer una truita, tinc temps.

Agarre el mòbil i entre en Internet i decidisc usar el cercador:

-Com fer truita de creïlla?

Apareixen diversos resultats i mentre decidisc com triar, veig en la pantalla:

Altres usuaris també busquen:

-Amb ceba o sense ceba?

Ja ho va escriure el vell William Shakespeare

That's is the question?, total que punxe i entre en un fòrum on tots són amants de la truita, amb o sense, hi ha gustos i opinions, arguments i refutacions.

És un horror, porte mes de mitja hora veient vídeos i fins i tot no havia fet res, també he de donar-me una dutxa, canviar-me de roba, no tinc temps però fam si.

Quinze minuts després, acabat de dutxar i amb roba neta, estic mossegant per tercera vegada un sàndwitx.

Però això és el final, tinc la informació suficient i motivació però com sempre he acabat veient el mòbil i sense fer la truita algun dia el meu estómac deixarà de dir aqueixa tan repetitiva i nociva ordre:

ON ESTÀ LA MEUA TRUITA!!



COL·LABORA:

